

D ů v o d y:

Ve věci samé jsou důležité jen stavební změny, které byly provedeny na sporném bytě, nikoli stavební změny provedené na celém domě, zejména na jeho předním traktu. Odvolací soud obmezil se na to, že uvádí, jaké stavební změny byly podle stavebního konsensu na dvorním traktu povoleny a provedeny, a usuzuje z nich na přestavbu ve smyslu § 31 (1) čís. 1 zák. o ochr. náj., neuváděje nic bližšího o změnách na sporném bytu. V té příčině byly podle zjištění prvního soudu a podle vlastního přednesu žalující strany provedeny roku 1925 tyto změny: byly chatrné zdi vyspraveny a zvýšeny ze 2·55 m na 3·10 m, byla pozměněna (nebo nově dána) okna a dvěře a byly dány nové podlahy, stropy a na dům nové krovy a střecha. Podle dalšího zjištění prvního soudu bydlel ve sporném bytu již před stavebními změnami nájemník a nebyly tudíž nové místnosti zřízeny. Podle tohoto zjištění získal byt, který byl již obýván, stavebními změnami jen na prostornosti co do výše a na lepší úpravě. Nejvyšší soud rozhodl již opětovaně, že pojem »přestavby« podle § 31 (1) čís. 1 zák. o ochr. náj. nekryje se veskrze s pojmem přestavby podle stavebních řádů, že nutno tento pojem vykládati pro obor zákona o ochraně nájemníků z tohoto zákona samého, že »přestavba« musí se dotýkatí právě oněch místností, jež jsou předmětem nájemní smlouvy, a že zákon sledoval cíl, by sprostil stavebníka, jenž rozmnožil počet místností a takto ulevil bytové tísní, oněch obmezení, jimž jsou jinak pronajímatelé podrobeni (srv. na př. rozhodnutí čís. 4656, 6012, 6417, 6443 a j.). S tohoto hlediska nelze pokládati stavební změny na sporném bytu ani za přestavbu, ani za přeměnu neobytné místností na obytnou, takže byt, o který jde, podléhá dosud záštitě zákona o ochraně nájemníků.

Čís. 9232.

Sudiště podle § 99 j. n.

Opíráno-li sudiště o pohledávku žalovaného v tuzemsku, jest nutno, by byly uplatňovány okolnosti odůvodňující předpoklad, že mezi žalovaným a třetí osobou jsou skutečnosti, jež by mohly opodstatňovati tvrzenou pohledávku.

Tvrzená žalobcem pohledávka žalovaného, jež byla popřena žalovaným i jeho dlužníkem, není jměním ve smyslu § 99 j. n.

(Rozh. ze dne 4. října 1929, R I 530/29.)

Žalobu proti cizozemské firmě opíral žalobce co do místní příslušnosti o předpis § 99 j. n., tvrdě, že žalované přísluší pohledávka proti tuzemské firmě F. a M. Žalovaná namítla místní nepřislušnost, tvrdíc, že jí nepřisluší pohledávka proti firmě F. a M. Soud první stolice zamítl námitku místní nepřislušnosti, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Podle § 99 j. n. musí v obvodu do-

volaného soudu býti dlužníkovo jmění nebo předmět rozepře v čase podání žaloby. Důkaz o tom náleží žalobci. V souzeném sporu nebylo prvním soudem po důkazním řízení prokázáno, že tvrzená pohledávka v době podání žaloby byla po právu, ana byla nejen žalovanou, nýbrž i poddlužnicí popřena, neboť není tu důvodu předpokládati jsoucnost tvrzené pohledávky v době podání žaloby. Pohledávka, která byla popřena i oprávněným dlužníkem, není předmětem jmění podle § 99 j. n. Šlo by příliš daleko, tvrditi, nebyly-li nabídnuté důkazy, že se žalovaná vzdala svého nároku za tím účelem, by zmařila odůvodnění místní příslušnosti. Žalovaná prohlásila již při prvním jednání jasně a zřetelně odpovídajíc na žalobu, že ani v době podání žaloby ani v nynější době nemá žalovaná u firmy F. a M. nic k dobru, a toto tvrzení nebylo důkazním řízením vyvráceno, naopak bylo svědectvím prokuristy Josefa M-a potvrzeno. Předpokladu sudiště podle § 99 j. n. tu není a námitka místní nepřislušnosti soudu jest odůvodněna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené rozhodnutí odpovídá věci a zákonu a odkazuje se stěžovatel na odůvodnění rekursního soudu, k němuž se připojuje jen toto: § 99 j. n. předpokládá, že v obvodu dovolaného soudu jest jmění žalované strany, a náleží proto žalobci, by, chce-li založiti sudiště na tomto zákonném předpisu, tuto náležitost dostatečně dokázal, popírá-li žalovaná strana předpoklad tohoto sudiště. Z toho, že věřitel popírá pohledávku, neplynulo by ovšem ještě, že nemá pohledávku, neboť nerozhoduje o tom, zda má někdo za druhým pohledávku, jen vůle věřitelova. Pro posouzení, zda vzešla pohledávka a zda přísluší někomu proti druhému, jest rozhodným, zda mezi stranami došlo na základě určitých právních skutečností k dlužnímu poměru a zda tento dlužní poměr tu byl v době podání žaloby, či zda pominul skutečnostmi nárok zrušujícími. Jest nutno, by byly uplatňovány okolnosti, které odůvodňují předpoklad, že mezi žalovanou stranou a třetí stranou jsou skutečnosti, které by mohly opodstatňovati tvrzenou pohledávku. Jestliže tedy rekursní soud na základě toho, že nejen žalovaná strana popírá tvrzenou pohledávku, nýbrž i zástupce firmy F. a M. jako svědek udal a blíže vysvětlil, proč firma nedluhuje tvrzenou pohledávku, dospěl k správnému názoru, že pro tvrzenou pohledávku žalované strany není dostatečného důkazu a vyhověl námitce místní nepřislušnosti dovolaného soudu a žalobu odmítl, učinil tak právem.

Čís. 9233.

Do usnesení vrchního soudu, jímž byla žádost kandidáta advokacie o výkon zkoušky v jazyku německém zamítnuta proto, že kandidát jest národností maďarské, jest nepřipustným rekurs na Nejvyšší soud.

(Rozh. ze dne 4. října 1929, R I 676/29.)